

คุณจะต้องกลัวใครเล่า?

โดย เควิน ดียัง

เป็นเวลาหลายปีที่ผมเคยมีการ์ดใบเล็กๆซึ่งพับอยู่ในกระเป๋าเงินของผม มันมีคำอ้างอิงของจอร์จ มิวเลอร์ (ค.ศ.1805-1898) ชายผู้เต็มเปี่ยมไปด้วยความเชื่อซึ่งอธิษฐานขอทุนเพื่อสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าของเขาที่ประเทศอังกฤษ การ์ดใบนี้ซึ่งเคยอยู่กับผมตลอดเวลาจนขาดกระรุ่งกระริ่ง กล่าวไว้ว่า "มันมีวันหนึ่งที่ผมได้ตายไปแล้ว คือได้ตายอย่างครบถ้วน คือตายต่อจอร์จ มิวเลอร์เอง ตายต่อความคิดเห็น สิ่งที่ชอบ รสนิยม และความปรารถนาของเขาเอง เขาได้ตายไปจากโลก คือความเห็นชอบหรือการวิพากษ์วิจารณ์ของโลกเองนี้ ตายจากแม่แต่การยอมรับ หรือคำครหาของพี่น้องผองเพื่อนของผม และตั้งแต่นั้นเอง ผมก็เพียงแค่ออกตัวเองแต่พระเจ้าแบบที่ทรงรับรองไว้แล้วแค่นั้นเอง"

ผมได้จดบันทึกมันไว้ ไม่ใช่เพราะผมรู้สึกว่าการใช้ชีวิตแบบนั้นอยู่ แต่เพราะรู้ว่าผมจำเป็นต้องดำเนินชีวิตแบบนั้นนั่นเอง สำหรับทุกคนแล้ว มันมีเพื่อนสักคนหนึ่ง มีสักที่ที่มีอิทธิพลต่อเขา มีเพื่อนร่วมงานบางคน วารสารบางเล่ม ผู้ที่อยู่ระดับเดียวกับเราบางคน บุคคลสำคัญในอาชีพของคุณบางคน สักคนในสักที่ที่คุณเคารพมากหรือกลัวมากขนาดที่คุณจะทำให้เขาผิดหวังไม่ได้เลย

ความกลัวนี้ต้องตายไปเสีย เพราะว่าถ้าความยำเกรงพระเจ้าเป็นที่เริ่มต้นของปัญญา การกลัวมนุษย์จึงเป็นที่เริ่มต้นของความทุกข์ยาก การอะลุ่มอล่วย และความผิดหวัง

คุณจะไม่อาจยืนหยัดเป็นคริสเตียนไปจนถึงวันสุดท้ายและคุณจะไม่อาจมีความสุขที่แท้จริงได้เลย เว้นเสียแต่คุณต้องต่อสู้ให้ความต้องการการยอมรับจากโลกนี้ตายไป และอยู่เพื่อถวายตัวแต่พระเจ้าแบบที่ทรงรับรองไว้แล้วแต่พระองค์